

Op 10 juni 2011, 09.40 uur, kon Support for Justice eindelijk Dave verwelkomen op Schiphol. In deze zomereditie een verslag hiervan.

Dave, op 10 juni 2011 ben je na 4 jaar Engeland weer terug gekomen in Nederland. Hoe heb je die 4 jaar in Engeland ervaren?

Mijn jaren in Engeland waren afschuwelijk! Voor mij was elke dag een nachtmerrie en zonder de steun en liefde van Support for Justice had ik het zeker niet vol kunnen houden.

Zaten er bij jou nog andere Nederlanders waar je contact mee kon onderhouden?

Ik heb alleen drie maanden samen met Klaas uit Bergen op Zoom gezeten. Na die drie maanden werd hij terug naar Nederland gevlogen en was ik weer de enige Nederlander in de gevangenis. Ik trok verder met niemand op, hield me afzijdig. Er is veel geweld in de Engelse gevangenis en daar wilde ik niets mee te maken hebben.

Hoe ben je deze 4 jaar doorgekomen?

Als eerste schreef ik veel brieven. Verder had ik een baantje als sport instructeur in de gymzaal. Ik probeerde opleidingen te volgen, ik tekende graag en ik deed aan modelbouw. Ik kan prachtige dingen maken van lucifers. Die lucifers kocht ik van mijn kleine salaris want ik werkte immers in de gymzaal. Die post die ik ontving hield me ook op de been die 4 jaar.

Hoe belangrijk is post voor je geweest?

Heel erg belangrijk! Elke dag keek ik uit naar de post en als ik weer een brief van Ella of Sandra ontving dan voelde ik me zo blij.

Via ERS (Early Release Scheme) ben je 7 maanden vervroegd vrijgekomen. Kon je het geloven toen je dit hoorde? Liep dit zoals je wilde?

Door de vervroegde vrijlating is mij 7 maanden ellende bespaard gebleven. Mijn WOTS-aanvraag liep ook op hetzelfde moment maar die heb ik toen ingetrokken. De WOTS-aanvraag ging zo langzaam en omdat al mijn familie-leden in Nederland inmiddels overleden zijn was de kans groot dat mijn WOTS niet ingewilligd zou worden omdat ik hier niemand meer heb. Eindelijk kwam het bericht dat ik met ERS naar Nederland zou gaan en natuurlijk was dit fantastisch nieuws. Maar ze vertelden er niet bij wanneer ik naar Nederland zou gaan. Na veel vragen kreeg ik te horen: tussen 11 april - 20 april. Maar die dagen gingen voorbij zonder dat er iets gebeurde. Niemand wist iets en niemand kon me helpen. Later werd het weer ergens in mei maar ook toen gebeurde er weer niets. Ik heb mezelf toen wel voorgenomen om nergens meer op te hopen. Ik was zelfs zo ver dat ik er niet meer in geloofde. Ik zou vast mijn tijd vol moeten maken en pas in januari 2012 naar huis gaan. Dit zijn hele zware weken geweest. Ik wist niet waar ik aan toe was. Maar op 6 juni kreeg ik officieel bericht dat ik op 10 juni naar Nederland terug zou gaan. Ik kreeg ook mijn vluchtnummer en vanaf dat moment durfde ik het pas echt te geloven.

En dan is het eindelijk 10 juni en vlieg je terug naar Nederland. Hoe voelde het om op Schiphol te lopen?

Er kwamen zoveel emoties los maar ik kon bijna niets uit brengen. Ik kon alleen maar rond kijken,

ik wilde alles zien. Maar bovenal voelde ik me vrij en wilde ik genieten van die vrijheid! De eerste kop Hollandse koffie was zo lekker.

Hoe zagen je eerste dagen in Nederland eruit?

Ik kwam de vrijdag voor Pinksteren weer in Nederland, het was dus een lang weekend. Maar die vrijdag is als allereerste mijn ziektekostenverzekering geregeld. Alle andere zaken moesten wachten tot na de Pinksteren. Mijn eerste dagen in vrijheid zullen altijd speciaal blijven. Die dinsdag ben ik achter heel veel zaken aan gegaan. Ik moest in een nieuwe gemeente ingeschreven worden, ik had een nieuw paspoort nodig want mijn oude was verlopen én in beslag genomen. Mijn rijbewijs is weggeraakt en niemand weet waar het is. Veel werk te doen dus maar ik moet zeggen dat iedereen hier behulpzaam en vriendelijk is. Nog steeds is niet alles rond maar ik blijf positief.

Wat zijn je doelen voor de toekomst?

Ik hoop dat ik snel een eigen woning zal hebben en ik wil heel graag aan het werk. Ik wil absoluut nooit meer zoiets mee maken. Ik wil graag andere mensen helpen.

WACHTEND OP DAVE...

Dit verhaal is ingezonden door René.

Mijn naam is René, ik ben 54 jaar en zit al meer dan acht jaar in een "Double Maximum Security" gevangenis in Amerika. Ik heb nog bijna 35 jaar te gaan. Als ik dit vergrijp in Nederland had gepleegd zou ik al een vrij man zijn geweest.

Gerechtigheid in dit land is altijd verweven met de politiek. Presidenten en Senatoren worden gekozen. Er zijn republikeinen en democraten. De winnaar stelt de mensen die voor hem gekozen hebben niet teleur. Dit geldt ook voor de sheriff en al zijn medewerkers, de rechter, officier van justitie, griffier, al het personeel van de rechtbank, het stadhuis en zelfs de lijkschouwer. Iedereen denkt waarschijnlijk dat het merendeel de juiste diploma's heeft maar wat betreft zijn de eisen ongelofelijk laag. Pas sinds kort is er

voor het eerst in de geschiedenis van dit land verplicht gesteld dat een lijkschouwer een middelbare school diploma moet hebben. Maar dit geldt alleen voor de nieuwe mensen, niet voor de personen die er al werken. Dit zal misschien veel lezers verbazen maar de trouw en loyaliteit voor de partij is veel belangrijker. In dit geval is dit 99% republikeins. Maar al te graag gebruiken ze hier het woord 'socialisme' als een scheldwoord of een ziekte. Het werd dan ook maar al te graag gebruikt door de republikeinen tijdens alle pogingen van Obama en de democraten om een ziektekostenverzekeringswet goedgekeurd te krijgen. Als je een leugen vaak genoeg door politici laat vertellen wordt het vrij snel als waarheid geaccepteerd. Het werd door de republikeinen aan de mensen voorgesteld als het 'socialisme en communisme' (volgens hen één pot nat) want volgens de republikeinen heeft niet iedereen recht op een ziektekostenverzekering. Cipers in de gevangenis hoeven geen middelbare school diploma te hebben en ze mogen zelfs een licht strafblad hebben. Bijna alle gevangenissen zijn gebouwd in kleine stadjes ver van de buitenwereld verwijderd zodat familie drie, vier uur of soms veel langer moet rijden om op bezoek te komen. Al het personeel woont in dit stadje. Ze doen alles samen van winkelen, school, kerk, sport, uitgaan, tot het voortplanten aan toe. Ze gaan voor niets buiten de grenzen van hun kleine bekrompen gemeenschap. Je hebt te maken met man en vrouw, vader en zoon, moeder en dochter etc.etc. Dit geldt voor alle rangen, van de directeur tot de laagste aan de totempaal. En zowel voor het administratief als het medisch en psychisch personeel. Het medisch personeel is hier echt een nachtmerrie of eigenlijk een 'horror' verhaal. Een groot percentage is zijn bevoegdheid of vergunning kwijtgeraakt door kwade praktijken, wangedrag, medische fouten of nalatigheid. Maar binnen de muren van een gevangenis kan niemand zoiets controleren of overzien. Wat dat betreft voelen zij zich oppermachtig. De corruptie van alle takken die ik hierboven noem is absoluut echt, gigantisch en afgrijselijk en er valt niet aan te ontsnappen. 22% van de dokters in gevangenissen in mijn staat (Wisconsin) zijn na heel veel moeite met hulp van familieleden van gedetineerden gestraft of hun vergunning ontnomen. Uiteraard is dit nog maar het topje van de ijsberg. In de private sector staat dit percentage op 1 ½ % - 2 %. Ik heb een artikel meegestuurd hierover om op de website van Support for Justice te publiceren. Ik wil graag vragen op dit gebied beantwoorden.

Even een mopje.....

Een Belg huurt een kano en peddelt het water op. Midden op de plas kiept zijn kano om. De kano komt niet meer overeind. De man komt niet meer boven. Enkele omstanders springen in het water en halen de bewusteloze Belg naar de kant. Ze beginnen te beademen en te reanimeren. De politie komt erbij. Ze kijken in zijn binnenzak. Daar zitten een Belgisch paspoort en drie zwemdiploma's in. Als de Belg bijkomt, vraagt een agent: "Kon je jezelf nou niet redden? Je hebt verdorie drie zwemdiploma's!" "Aw??" zegt de Belg, "maar ik wist niet dat die hier ook geldig waren."

'Afluisterapparatuur in advocatenkamer gevangenis'

In een spreekkamer van het huis van bewaring in Zoetermeer heeft advocaat Richard Korver een microfoon aangetroffen. De microfoon was "op listige wijze" in de kleur van de muur geschilderd, meldde de advocaat vandaag.

Korver trof in mei nog een camera aan in een kamer in het Zoetermeerse huis van bewaring. In de ruimte kunnen advocaten vertrouwelijk met hun cliënten spreken. De aangetroffen camera zou in het plafond hebben gezeten. Aanvankelijk ontkenden medewerkers dat er een camera zat, maar nadat de advocaat naar eigen zeggen het systeemplafond probeerde op te tillen, werd toegegeven dat er inderdaad een camera zat.

Bij een tweede bezoek werd Korver in een andere kamer geplaatst, waar de kleine microfoon zou hebben gezeten. De kamer werd volgens bewakers ook gebruikt voor bezoek achter glas. Maar omdat de ramen geblindeerd waren, konden Korver en zijn cliënt niet controleren of er niet toch stiekem iemand achter het glas meeluisterde.

Van de Orde van Advocaten heeft Korver na het incident met de camera begrepen dat er uit het hele land klachten binnenkomen over opnameapparatuur op plekken waar cliënten vertrouwelijk met hun advocaat moeten kunnen spreken.

Korver heeft de directie van het huis van bewaring en de minister van Veiligheid en Justitie verzocht maatregelen te treffen. "Door op deze wijze advocatenkamers in te richten, komen cliënten in ernstige problemen. Zij hebben immers niet het gevoel nog vrijelijk met hun advocaat te kunnen communiceren." Eerder noemde Korver het aanwezig zijn van een camera "in strijd met het fundamentele mensenrecht op vrij verkeer met een raadsman".

Dit is alweer onze 3^e Nieuwsbrief van Support for Justice.

Volgende Nieuwsbrief : Oktober 2011.

Willen jullie reageren op een artikel stuur dit dan voor 15 september naar ons op.